

begrænset til fire bestemte Tilfælde, af hvilke de to første ikke ramme nogen Sigtet uden hans Vidende og Villie, medens de to sidste netop i første Række have Karakter af en Begunstigelse for Tiltalte.

§ 241 giver — hvad der formentlig er praktisk — større Adgang end det tidligere Forslags § 290 dels til at faa visse Spørgsmaal, der muligvis ville gøre hele den øvrige Behandling overflødig, afgjorte præliminært (jfr. Paragrafens 2det Stykke), dels til at komme ud over Formalitetsfejl, uden at spille den hele Procedure (Paragrafens 3. Stykke i Begyndelsen).

I § 242 er brugt Udtryk, der tilsigte stærkere end sket i det tidligere Forslags § 291 at betone, at Sigtedes Afhøring ikke bør have Karakter af noget inkvisitorisk Forhør.

I § 243 er indført den Forandring, at Modafhøring først kan finde Sted, naar den første Afhøring helt er sluttet. Den Adgang til Modafhøring af et Vidne successivt med Hensyn til hvert enkelt „Punkt“, som det tidligere Forslags § 293 gav, har man fundet uførelig med en ordentlig og planmæssig Afhøring fra den Parts Side, som fører Vidnet.

Det er derhos udtrykkelig udtalt, at den Part, som fører Vidnet, efter sket Modafhøring har Ret til Gjenafhøring, saa vidt saadan foranlediges af Modafhøringen, samt at Formanden kan tillade yderligere Spørgsmaal.

Bemærkningen i det tidligere Forslags § 293 om, at Bevisførelsen nærmest er Parternes Sag, er udeladt som overflødig ved Siden af de nærmere Regler, som Udkastet giver.

I § 248 Nr. 1 er der gjort en udtrykkelig Tilføjelse om, at Retten kan bestemme, at Syns- eller Skønsmænds skriftlige Erklæring ikke skal oplæses, men at mundtlig Afhøring helt eller delvis skal træde i Stedet.

Reglen under Nr. 3 er omskrevet saaledes, at en i Henhold til § 100 fremsat Vægring ved at vidne under Domsforhandlingen ikke udelukker fra at oplæse den Forklaring, som vedkommende tidligere maatte have afgivet.

Under Nr. 4 er tilføjet en Regel om Adgang til Oplæsning af Vidneforklaringer af de i D. L. 1—2—1 og 2 omhandlede Personer samt af Personer med Eksterritorialitetsret.

Endvidere er Slutningsreglen i det tidligere Forslags § 298 om, at Tilførsler om Retshandlinger under Efterforskningen normalt ikke maatte oplæses, udeladt som

bl. a. hvilende paa Forudsætninger i det tidligere Forslag med Hensyn til Forholdet imellem Efterforskning og Forundersøgelse, der ikke i samme Grad foreligger i nærværende Udkast. Paa den anden Side er tilføjet en Bestemmelse om Adgang for Retten til undtagelsesvis at tillade Oplæsning af andre Dokumenter end de oven for udtrykkelig nævnte. Saadan Beføjelse vil ikke kunne undværes (jfr. nærmere neden for Bemærkningerne til denne Paragraf). Ubetinget forbydes kun Benyttelse af udenretslige Bevidnelser angaaende Tiltaltes tidligere Vandel.

Afviselserne i § 251 fra Reglerne i det tidligere Forslags §§ 300 og 301 bero paa, at man ikke har fundet det rigtigt at give en ubetinget Regel om Domsforhandlingens Udsættelse i Anledning af, at der ønskes ført et ikke forud anmeldt Bevis. Det er jo nemlig muligt, at Beviset haves til Stede og straks viser sig betydningsløst, i hvilket Fald Udsættelse bliver hensigtsløs.

Reglen i § 251, sidste Stykke, om den dømmende Rets Beføjelse til af egen Drift at foranledige Sagen bedre oplyst, end sket er fra Parternes Side, er for saa vidt af større Betydning end den tilsvarende Regel i det tidligere Forslag (jfr. dettes § 273, 2det Stk.), som den Adgang til af egen Drift at vise Sagen tilbage til Forundersøgelse eller i øvrigt at gribe bestemmende ind med Hensyn til Bevismaterialet, som det tidligere Forslag tillagde Retten *alleerede under Domsforhandlingens Forberedelse* (jfr. det tidligere Forslags §§ 256 og 258), ikke er hjemlet i nærværende Udkast.

Til den i § 251, sidste Stykke, udtalte Hovedregel slutte sig Reglerne i §§ 243, 2det Stk., 244, 2det Stk. og 245.

I øvrigt vil det ses, at nærværende Kapitel har bibeholdt alle det tidligere Forslags Hovedprinciper: Partsligheden, Bevisumiddelbarheden, Retsformandens vidt-gaaende Myndighed som Domsforhandlingens Leder (jfr. dog §§ 234, 240, 2det Stk., 243, 2det Stk., 251, 252, 269 og 272, 2det Stk.), Afhørelse af Vidner etc. ved Parterne selv (kun for saa vidt Tiltalte ingen Forsvarer har og ikke selv er i Stand til at foretage Afhøringen, eller hvor Parternes Afhøring er utilbørlig, eller hvor Vidner fremstilles efter Rettens Bestemmelse i Embeds Medfør, overtages Afhøringen af Formanden), Dommeres og Nævningers Spørgsmaalsret, den fri Bevisdømmelse samt Domfældelsens Begrænsning ved Tiltalen.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes: